

О, либе мило, хубаво!
 Берете цвѣтя въ градина,
 Кжсайте бръшлянъ и здравецъ,
 Плетете вѣнци и китки
 Да кичимъ глава и пушка.

Тогава ще поетъ либе да прѣгърне

Съ кървава ржка прѣзъ рамо
 Да чуй то сърдце юнашко,
 Какъ тупа сърдце играе;
 Плачътъ му да спра съ целувка,
 Сълзи му съ уста да глътна...
 Пакъ тогазъ... майко, прощавай!
 Ти, либе, не ме забравяй!...

Но това ще бжде тогава, когато завѣтнитѣ мечти на поета станатъ реална дѣйствителностъ. Сега „скръбъ дълбока владѣе“ въ юнашкото сърдце. Тази скръбъ издига единъ по-високъ идеалъ отъ егоизма на любовта —, за него трѣбва да се пожертвуватъ всичкитѣ сили, та тогава ще дойде редъ и за мило либе, и за мила усмивка. Въ гждитѣ на поета всичко е сърани покрито

И сърдце зло въ злоба обвито!

Ти имашъ гласъ чуденъ — млада си,
 Но чуйшъ ли какъ пѣе гората?
 Чуйшъ ли какъ плачатъ сиромаси?
 За тозъ гласъ ми купишъ душата,
 И тамъ тегли сърдце ранено,
 Тамъ! дѣ е се съ кръви облѣно!

Филистеритѣ изъ българската литература сж наклонни да съзрятъ въ буйнитѣ думи на поета нова